

Neumark Georg, 1657. (1621—1681.)

1. { Is - te - nem, én nagy bú - nös em - ber, Szent
Vét - kem oly mély már, mint a ten - ger, Ment -

szí - ned e - lé já - ru - lok, Én Is - te - nem, én
sé - gért hoz - zád for - du - lok.

Is - te - nem, Ir - gal - mazz kér - lek én - ne - kem. P.A.

2. Szívem szerint ím elkesergem / Gonosz és sok bűneim:
/ Hogy tőled én eltévelyedtem, / Elhagytalak, teremtő-
met. / Én Istenem...

3. Hallgasd meg én fohászkozásim / Atyai nagy szerelmed-
ből, / Bocsásd meg minden rút bűneim, / Mentsd ki szívem ez
ínségből. / Én Istenem...

4. Ne büntess úgy, mint érdemeltem / Tőled én undok bű-
nőmmel, / Mert akkor nyilván el kell vesznem: / Térj hozzám hát
jó kedveddel. / Én Istenem...

5. Csak egy szót mondj, hogy újjá legyek, / Mondd ezt én
nékem, bűnösnek: / „Megengedtem, menj el békével, / Meglásd,
többé ne vétkezzél.” / Én Istenem...

6. Nincs kétségem, megvigasztaltál, / Erőssé tette szíve-
met, / Könyörgésemben meghallgattál, / Érzem már szent kegyel-
medet. / Én Istenem...

Tietze Christoph (1641—1703.)